

Miklóssy Endre

Szavak és vonalak

Az ember kifejezni próbálja, miképpen is áll ezzel a világgal. Mi a közérzete, vagy ahogyan esz szó mondja, mi az, amit közösen érzünk.

Ennek a kifejeződését látjuk vagy halljuk – az olvasás csupán a hallásnak különleges esete lévén. Mesélhetünk róla hosszan, részletesen is. Röviden is, de ilyenkor pontosnak kell lennünk. A formának szilárdan kell hordoznia a jelentést. Ekkor a befogadó mindenfélét építhet köréje abból, amit felébresztett benne. Csak fölösleg ne legyen, mert attól összetörhet az, ami a forma által meghatározott, de gondolatokkal és érzésekkel megtölthető edény.

Simplex sigillum veri? Tehát minél egyszerűbb, annál igazabb? Koan, haiku, csángó népdal...

Ki kell küszöbölni belőlük megformálás közben mindent, ami fölösleges.

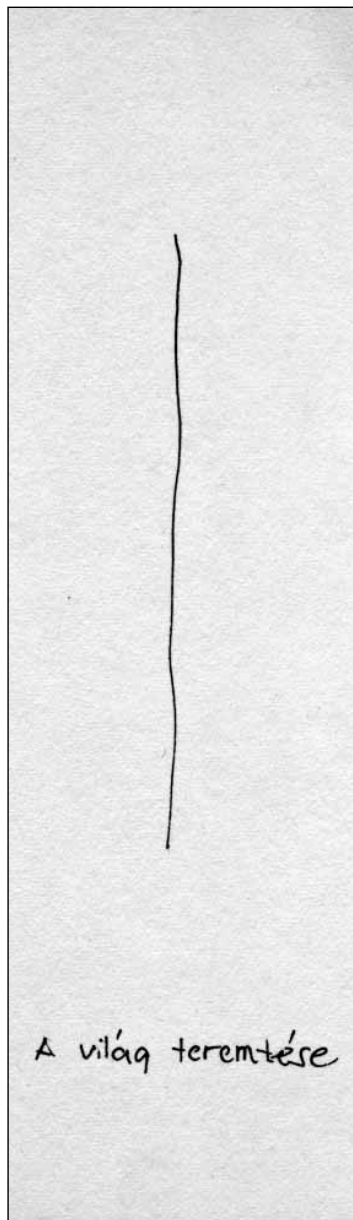
Ez a helyzet a vonallal is. Közérzet lehet benne. A lendületesen csakúgy, mint a cikcakkokban. Egyikben mint a kívülálló elmélkedés, másikban mint a belső érzékelés összhangja a látottakkal.

A vonal törvényei azonban éppoly szigorúak, mint a koanéi. Egy fölösleges vonás sem engedhető meg.

Amikor aztán a fölösleget kiradíroztuk az elménkből, vagy a kezünk mozgásából mielőtt papírra került volna, akkor találkozhatunk mondjuk azzal az elemi ténnyel, hogy a létezőt mindig függőleges jel ábrázolja, még abban a legegyszerűbb esetben is, hogyha teszem azt bárányokat számolgatunk.

Találkozhatunk a görbe úton járó hamissággal és a vesztesre ítélt bumfordi egyenességgel.

Találkozhatunk az elemi benyomásokkal is, mint egy csók, egy pofon, egy rendezni kívánt kakofónia, pletykázkodás, nagyképűség, visszafogottság, megalázkodás, vagy egy kis piros virág.

A szerző többi rajzkölteménye
– a lapszám más-más oldalain...